

CUVÂNT ÎNAINTE

*S*unt tot mai numeroase scrierile memorialistice în literatura noastră și tot mai agreate de cititor, deși sunt, cum le numește un exeget „de încredere” al jurnalului literar, academicianul Eugen Simion, *scrieri dificile*.

Scriind – mărturisea Grigore Vieru - *parcă aș ara cu o cruce*.

O carte de memorialistică cere abilitate în scrierea ei, consemnează același Eugen Simion, trebuie să știi s-o scrii, *altfel nu te crede nimeni*.

Cartea lui Dorin Borda, „*Amintiri în cântec de cuvinte*” – inspirat *excurs autobiografic și sentimental* –, este scrisă cu abilitate, parcă dintr-o singură răsuflare, cu spiritul viu, de netăgăduit, al publicistului ce știe să-și nuanțeze talentul și să-l facă credibil. *Cărțile care ne plac* – reflecta Mihail Sadoveanu – *sunt și urne pline de amintiri*. Este felul de a scrie a lui Dorin Borda, de a prinde în rostul cuvintelor lumea, viața, omul, tăria dar și fragilitatea ființei umane, frumusețea dar și vicisitudinile acesteia.

Când i-am citit publicistului și poetului noul titlu din biografia sa literară, mi-am amintit de reflecția filozofului Emil Cioran cu referire la timpul în care omul se desparte de lucrurile mărunte, voind ceva pur, nesofisticat, reverberant. Desigur, timpul acesta, al deslușirilor, al judecăților drepte, al spunerii

de Sine, își află numele și locul când vieții îi apar firele albe ale înțelepciunii. Trăind emoția zilei de naștere, 9 iulie 1943, într-o atmosferă mai puțin agreabilă, dar cât de meditativă, cea a *patului de spital*, autorul *Amintirilor* e conștient că sunt ani „destui adunați pe răbojul vieții” pentru a putea scrie o *poveste a vieții*, ca o eliberare a eului, pe de-o parte, iar pe de altă parte ca întregire a jertfei scrisului dăruit cititorului: „...trăiesc și mă închin Ție, cititorule!”

Astfel, *Amintirile* lui Dorin Borda sunt așezate în pagină reflexiv dar calm - „din seninul sufletului” -, cu sentimentul trăirilor afective adânci, revelatorii. Excursul, sub fiorul urmelor lăsate de trecerea timpului (*Așa trece viața, când mai greu, când mai ușor...*), leagă vârste, locuri, oameni, întâmplări, răscruci de viață, temeri și limpeziri, bucurii și uimiri, prietenii, „în... marea trecere prin lume”. Suișul prin anii vieții și ai profesiei nu a zădărnicit o biografie, ci a împlinit-o. Autorul *Amintirilor* simte îmbogățirea în minunea rodului, ridicându-l în metafora cântecului; amintiri în „preafrumosul cântec al cuvintelor”; însoțit mereu de sunetul de ceasornic al leagănului natal care parcă i-a insuflat pentru tot umbletul vieții și pentru truda profesiei ritm aprig și armonios: „Ceasul mare cu pendula lui stă parcă de pază lângă ușă (...) Ticăie ritmat (...) Nu odată am stat în odaie așteptându-i sunetul maiestuos...”

Amintirile lui Dorin Borda, aidoma ceasului mare cu pendulă, stau de pază lângă un suflet care se întreabă cine este și dacă i se va scrie numele cu litere de curcubeu.

VALENTIN MARICA